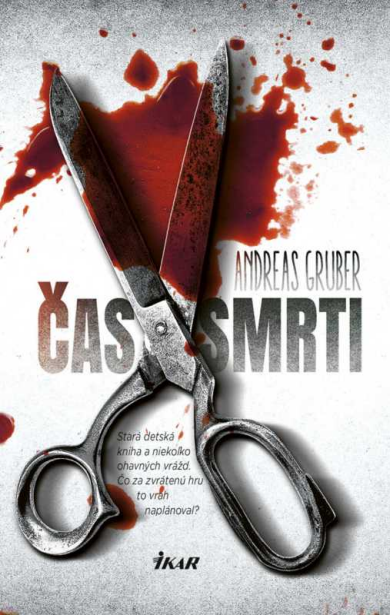

ANDREAS GRUBER

ČAS SMRTI

Stará dětská
kniha a několik
ohavných vražd.
Co za zvrácenou hru
to vrah
naplánoval?

IKAR

ANDREAS GRUBER

ČAS SMRTI

Preložila Martina Šturcelová

IKAR

Andreas Gruber
TODESFRIST

Copyright © 2014 by Wilhelm Goldmann Verlag,
a Division of Verlagsgruppe Random House GmbH,
München, Germany.

Translation © 2019 by Martina Šturcelová

Poetry translation © 2019 by Jana Kantorová Báliková

Design by UNO advertising agency, Munich with pictures
of FinePic®, Munich

Slovak edition © 2019 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-6538-7

*Pre Heidemarie, Veroniku a Güntera.
Ďakujem vám, moji drahí.*

Cvak, cvak, poďme rýchlo na vec!
Konrád príde o svoj palec.
Nožnice sú veľmi ostré!
Bude kričať prežalostne.

(úryvok z knihy *Strapánik*
od Heinricha Hoffmanna)

PROLÓG

Výťah klesal s tichým bzukotom do hĺbky. Dvere sa otvorili a kabínu zalialo tlmené neónové svetlo.

Carmen utekala krížom cez prázdnu podzemnú garáž. Bože, ako nenávidela ten sivý betón a sterilné osvetlenie! Za každým, keď sa jej v pondelok ráno o piatej skončila nočná služba, bolo druhé podzemné podlažie ponorené do zlovestného ticha. Autá sa krčili ako číhajúce príznaky v tieňoch stĺpov a do svetla vykukovali iba ich kapoty. Široko-ďaleko nebolo živej duše.

V pivnici Ústavu patológie Viedenskej univerzity sa občas ponevierali všelijakí čudáci. Carmen sa v duchu pýtala sama seba, prečo by niekto prepadával štyridsaťsedemročnú ženu. Uvažovala, či sa jej šance na pocit bezpečia s vekom zvyšujú, alebo naopak.

Zachvela sa a v bielej rovnošate zdravotnej sestry pridala do kroku. Auto mala už tri roky zaparkované na tom istom mieste s číslom U2-P58. V sektore vyhradenom pre ženy. Lampy, ktoré tu zvyčajne aspoň blikajú, medzitým prestali svietiť úplne, a vrece s odpadkami po maliaroch opäť zakrývalo výhľad bezpečnostnej kamery. Renovačné práce mali byť hotové ešte pred Vianocami a už bol takmer koniec marca. Vari nemocníci dochádzali finančné prostriedky?

Carmen dobehla k svojmu VW Golfu a na ovládači stisla tlačidlo centrálného uzamykania. Žlté smerovky sa prebrali k životu. V rovnakej sekunde si kútikom oka všimla tieň vysokej

postavy. Ktosi rýchlo vystúpil spoza stĺpa. Skôr než sa Carmen otočila a zdvihla ruku na obranu, pocítila pichnutie na krku.

Keď znovu otvorila oči, obklopovala ju nepreniknuteľná tma. Nebola vo svojej spálni, ani u seba v byte. Nepočula tikanie hodín, necítila vôňu čerstvo opratej postelnej bielizne. Chýbalo aj červené svetielko na videorekordéri. Namiesto toho okolo nej páchlo vlhkosťou, drevom a cementom.

Žeby stavenisko?

Inštinktívne vycítila, že neleží, ale vzpriamene stojí. Netušila, ako na to prišla. Možno vďaka slzám, ktoré jej stekali po líčach. Chcela si ich podvedome zotrieť z tváre, no ruky mala ako z olova a nedokázala nimi pohnúť. Okamžite sa jej zmocnila panika.

Čo sa to so mnou stalo?

Chcela sa pohnúť, otočiť hlavu nabok, no bola úplne stuhnúť. Nohy si vôbec necítila a nebola schopná hýbať ani veľkým palcom. Akoby ich ani nemala.

„Haló!“ zachrčala.

Jej hlas sa odrazil od stien. Znel ako ozvena v hrobke, no tlmená. Bolo to zvláštne. Prehlušovalo ju dokonca aj bublanie krvi v jej žilách. Spomenula si na dovolenku v Chorvátsku, kde si ako malé dievča priložila k uchu mušľu a počúvala šumenie mora.

Privrela oči. Aký podivuhodný zápach! Kamenný a zemitý puch mal v sebe náznak kadidla. Šialené!

Jazykom si prešla po perách. Pocítila drapľavý prach. Prehltla ho. Chutil kyslasto.

Vzápätí ju naplo na vracanie. Začala vyplúvať žlč a tá jej stekala po brade.

Čo sa to, preboha, stalo?

Nebola schopná poriadne si odplúť, ani otočiť či skloniť hlavu. Tvár jej zvieralo čosi tvrdé a ostré. Aj dýchať bolo pre ňu namáhavé, akoby jej hrudník zvieral železný korzet.

„Haló!“

Dočerta! Dúfala, že je to iba zlý sen. Často takto utešovala svoje deti, keď sa im v noci prisnilo čosi nepríjemné. *Spi ďalej, zlatko, bol to iba zlý sen! Mamička je pri tebe.* Dnes už bývajú sami.

Toto sa však dialo *naozaj*. Pachuť v ústach bola priveľmi skutočná, aj škrabanie v hrdle. Bodavá bolesť v lebečnej klenbe bola ostrá a silnela každým pokusom o pohyb.

Aký je dnes deň?

Och, ako rada by si pomasírovala spánky. Zvyčajne to pomáhalo pri myslení. Prečo nemôže hýbať rukami? Prsty mala také meravé, akoby jej v nich niekto narušil všetky nervy.

Sústred' sa! Čo si pamätáš ako posledné? Odrazu sa jej rozjasnilo. *Podzemná garáž! Chlapík za stĺpom! Bodnutie do krku!* Potom všetko vybledlo.

„Pomóc!“ S búšiacim srdcom si všimla, že už nekričí iba haló, ale aj o pomoc. Vykrikovala čoraz hlasnejšie, kým jej pri tlaku v hrudníku stačil dych.

Konečne ju ktosi začul.

Cez škáru pod dverami hneď vedľa nej prenikol svetelný lúč. Bol však prislabý, aby osvetlil miestnosť a aby Carmen videla okolo seba aspoň niečo. Začula kroky. Pomalé, lahostajné. Niektor schádzal dolu schodmi.

Carmen sa inštinktívne pustila do rátania. Napočítala šesťnásť schodov, čo znamenalo, že bola asi o poschodie nižšie.

Nižšie ako čo?

„Pomóc!“ zvrieskla opäť.

V zámke na dverách zahrkotal kľúč. Potom zarinčala reťaz.

Bol to dobrý nápad kričať o pomoc práve teraz? Možno s tým mala počkať, kým sa prestane cítiť ako ochrnutá. Možno by potom pohľadom našla nejaký spôsob úniku alebo azda aj zbraň. Srdce jej šlo vyskočiť z hrude. Určite sa k nej práve dobýja ten sviniar, ktorý jej čosi pichol do krku!

Hrubé kovové dvere sa otvorili a miestnosť zalialo svetlo. Na chvíľu ju oslepilo. Muž mal na hlave čelovú lampu. Carmen prižmúrila oči, no rozoznala iba jeho štíhle telo od pásu dolu. Oblečené mal sivé nohavice a obuté pracovné topánky. Bol to vôbec muž?

„Kto ste?“ vydýchla.

Aká hlúpa otázka, uvedomila si vzápätí. Ten darebák jej určite neodpovie. Priblížil sa k nej a pod podrážkami mu zaškrípala štrk. Carmen si okamžite vybavila zápach na stavenisku. Žeby bola v pivnici nejakej hrubej stavby? Alebo je stále v podzemnej garáži v budove patológie? Nie, určite nebola v nemocnici. Tam nikdy nezacítila vôňu kadidla.

„Čo odo mňa chcete?“

Chlap stále mlčal. Carmen bola presvedčená, že odpoveď sa čoskoro dozvie. Ten muž ju tam predsa nemôže držať navždy. Čoskoro bude schopná znovu pohnúť rukami aj nohami. Potom nech ho ochraňuje sám pánboh. Nech už s ňou má akékoľvek plány, nemieni mu to dovoliť. Zúrila už pri predstave, že ju zbabelo napadol odzadu. Len čo bude môcť, otrieska mu o hlavu najbližší predmet, ktorý schytí do rúk.

Chlapík odrazu otvoril ústa. Hlas mal skreslený, akoby mu čosi poškodilo hrtan alebo priedušnicu.

„Vpichol som ti anestetikum...“

Ani netušíš, čo s tebou spravím, len čo sa hocí len na chvíľku otočíš chrbtom, kamoš. Vybral si si nesprávnu obeť!

„... a liek na uvoľnenie svalov.“

Nepriidal nijaké vysvetlenie. Ani nebolo treba. Podľa oblečenia mu bolo jasné, že Carmen je sestrička. Menovka na blúzke navyše dokazovala, že pracuje na oddelení gynekopatológie.

„Musíš to však zvládnuť bez analgetík.“ V hlase nemal nijakú emóciu, akoby ho vysvetľovanie nudilo. Carmen znovu oslepila čelová lampa. Tentoraz nadlhšie. Bolo jasné, že pozorne sleduje jej reakciu.

Z desiatok otázok, ktoré sa jej tlačili do hlavy, ju najviac zaujímal jediný – prečo pred ňou skrýva tvár? Pozná ho? Možno ani nemá v pláne zabiť ju. Pri tej myšlienke sa trochu uvoľnila. Niečo s ňou však zrejme zamýšľala. Nech to bolo čokoľvek, Carmen ho mienila zabiť ako prvá, skôr než jej stihne niečo spraviť on. Na chvíľu uvažovala, či by bola niečoho takého vôbec schopná. Nezaváhala však ani na sekundu. Bol vari nejaký rozdiel medzi asistovaním šéfovi pri pitve, keď skalpelom rozrezávala telá mŕtvol od hrudníka až po pupok, a bodnutím nejakého klinca či tupého pera do obličky alebo pľúc chlapíka pred sebou? Keby sa pred ňou chrapľavo zvíjal, ani by ju netrápilo svedomie.

Vybral si si nesprávnu obeť! Tá mladá blondínka zo sekretariátu by bola lepšia.

„Počúvaš ma?“ zadunel jeho plechový hlas. Carmen to rozúrilo ešte viac.

Neodpovedala. Samozrejme, že ho počúvala. Vnímala každé prekliate slovo. Anestetiká, lieky na uvoľnenie svalov a analgetiká sa zvyčajne používajú pred operáciami, aby dostali pacientov do bezvedomia, znemožnili im pohyb a zablokovali vnímanie bolesti. Analgetiká sa pridávajú zvyčajne neskôr, podľa potreby, no na to sa tento svinár podľa vlastných slov vykašlal. Carmen však okrem silnej migrény nemala iné bolesti. Aké s ňou mal, dočerta, plány?

Odrazu sa k nej priblížil, akoby jej čítal myšlienky. V očiach ju páliło svetlo jeho čelovky. „Obete požiaru umierajú zvyčajne na zlyhanie bunkového dýchania, len čo zhoria viac ako dve tretiny pokožky. Aby sa ti to nestalo, dlane aj chodidlá máš omotané vrecami na odpadky. Obliekol som ti staré jachtárske nohavice a pršiplášť.“

Carmenina hlava prestala pracovať. Neznámy si okamžite získal jej pozornosť.

„Šaty síce nie sú priedušné, ale sú aspoň vodoodolné. Za-

bránia poleptaniu pokožky cementom.“ Na chvíľu sa odmlčal. „Teda aspoň na najdôležitejších miestach.“

O čom to ten človek hovorí, dopekla? Carmen sa pokúsila pohnúť prstami, otočiť hlavou a zakloniť ju, no bezúspešne.

„Po čase sa však dostaví svrbenie z nahromadeného potu, rozmnožia sa plesne a parazity. Dúfam, že máš dobrú imunitu a nepotrebuješ brať pravidelne lieky. Tie tu dolu totiž nedosta- neš. Nemáš nijaký voľný žilový prístup.“

Carmen brala každý deň tabletky na tlak, okrem toho nič iné. Prehltla horkú pachuť žlče a všimla si, ako jej čoraz silnej- šie zviera hrudný kôš. „Čo...?“ zachripela.

Muž zareagoval bezcitným tónom. „Zaujal som ťa konečne?“

Carmen neodpovedala. Nič z toho nedávalo zmysel. Nedal jej však ani na chvíľu možnosť jasne uvažovať.

„Postarám sa, aby si neumrela na otravu obličiek.“

Prečo by mala umrieť na otravu obličiek? Ten človek vypúšťal z úst termíny, ktoré používali iba lekári a nemoc- ničný personál. Carmen premýšľala, či ho náhodou nepozná z patológie alebo iného ústavu. Oddelenia sa často kontakto- vali. Možno patrila medzi desaťtisíc zamestnancov Všeobec- nej viedenskej nemocnice a už niekedy predtým jej prišiel do cesty.

Kolko času prešlo, odkedy jej pichol to anestetikum? Osem hodín? V nemocnici sa po nej už určite zháňajú.

„Vieš...“ Spravil ďalší krok k nej a sklonil hlavu. Svetlo ba- terky zasvietilo na zem. „Obe tieto hadičky zabraňujú späť- nému vzdutiu. Každý druhý deň ti prinesiem nejaké jedlo a čosi na pitie.“

Srdce jej na sekundu prestalo biť. Chcela pohnúť hlavu, no nešlo to. Kútikom oka zbadala, ako strčil do kovového vedra koniec plastovej hadice, ktorú držal medzi prstami.

„Jednej bolesti ťa však zbaviť nemôžem.“ Zhlboka sa na- dýchol. Carmen vycítila v jeho hlase vzrušenie, akoby na ten

okamih čakal veľmi dlho. „Neviem, kedy nastúpi ankylóza, ale podľa mňa ti kĺby stuhnú čo nevidieť. Skostnatie ti chrbtica, nechty vrastú naspäť do tkaniva. Nič z toho však už nebudeš vnímať.“ Znel, akoby sa usmieval. „Klaustrofóbia a stres ťa totiž privedú do šialenstva oveľa skôr.“

Carmen nebola schopná vydať ani hláska. Plán so zabitím svojho trýzniteľa sa okamžite rozplynul. Bol to nebezpečný a pomätený chlap. Panika v nej rástla každou sekundou. Možno je to predsa len nočná mora, pomyslela si. Jedna z tých najhorších, pri ktorých ľudia hneď po prebudení ďakujú Bohu, že nie sú skutočné.

„Potrebujem vodu,“ zachrčala. Ústa mala úplne vyschnuté.

„Až zajtra,“ odvetil.

„Čo so mnou chcete urobiť?“

Zastal rovno pred ňou a zahľadel sa jej do tváre. Zacítila jeho dych. „Ešte ti to nedošlo?“

Cúvol pár krokov a siahol rukou nad ňu. Nevidela, čo odtiaľ vzal, začula iba rinčanie reťaze. Očividne potiahol kladkostroj.

„Malta stvrdla po ôsmich hodinách. Potom som kváder vytiahol kladkou.“

Pustil reťaz a postavil sa za Carmen. Svetlo jeho čelovej lampy sa odrazilo od zrkadla, čo sa hompálalo na konci reťaze, a sklzlo po stenách. Pálené tehly. Bez omietky. Klenba bola prázdna a nesiahala do dialky ako vo vínnych pivniciach. Carmen sa zdalo, že na kamennom strope zazrela hák.

„Dúfam, že pri pohľade na seba neprepadneš panike. Nezbúdaj, že máš zúžený hrudný kôš. Môžeš dýchať iba plytko! Čím budeš pokojnejšia, tým lepšie. Pri hyperventilácii sa zadusíš.“

Zrkadlo sa otočilo a Carmen na chvíľku zazrela svoju tvár.

Iba svoju tvár!

Zaplavila ju vlna strachu, paniky a šialenstva.

„Nie!“ zvrieskla. „Nie, prosím, nie... panebože... nie...!“

Myšlienky sa jej predhánali v hlave. Odrazu všetko dávalo zmysel. Jeho narážky na pokožku, obličky, chrbticu, klaustrofóbiu aj žilový prístup.

V hompálajúcom sa zrkadle videla dva metre vysoký a asi šesťdesiat centimetrov široký betónový stĺp do polovice zadenený v dreve. Zo sivej masy jej trčala iba tvár od brady po čelo... a okrem toho už iba dve hadičky vo výške bokov.

„Nie!“ vykrikla. „Nie! Prosím, nie!“

Rozplakala sa. Svaly sa jej mimovoľne napli, akoby chceli rozraziť betón. Čím viac sa však pokúšala pohnúť, tým viac jej slabol prívod vzduchu. Nedokázala ním naplniť hrudný kôš.

Prosím, pomôžte mi!

Potrebovala niekoho, kto by kladivom rozbil ten betónový blok, skôr než úplne zošalie.

„Pomóc!“ zaškriekala tak hlasno, ako vládala, a zalapala po dychu. „Prosím, pustite ma von,“ žobronila. „Prosím!“

Nič by mu nespravila. Slúbila si, že ak ju *teraz* oslobodí z toho betónu, nepodá naňho ani žalobu. Všetko mu odpustí a zabudne.

„Prosím!“

Opäť k nej pristúpil. Podľa svetla čelovky si všimla, že veľmi nepatrne pokrútil hlavou.

„Preventívne som ti pichol širokospektrálne antibiotikum. Okrem toho ti budem príležitostne podávať aj vitamíny, no rachitída ťa aj tak neminie.“ Zasvietil jej do tváre. „Oči postupne začne trápiť fotofóbia.“

Carmen spočiatku nechápala, kam jej únosca mieri. Počula iba vlastný vzlykot a pred očami mala stále svoju zhrozenú tvár. Chlap však informácie zopakoval.

Nedostatok vitamínov a citlivosť na svetlo? Takéto následky sa predsa dostavia až po niekoľkých týždňoch. Ako dlho ju plánoval držať v betónovom väzení?

Tvár jej zvlhla od slz a na perách pocítila slanú chuť. „Kedy ma odtiaľto pustíte?“

Muž pokrútil hlavou. „Budem sledovať, ako prežiješ nasledujúce mesiace.“

Mesiace? Šesťdesiat alebo deväťdesiat dní? Možno pol roka? Zmeravela. V hlave jej však ostal visieť jeden maličký detail.

Zaujímal ho, *ako* Carmen prežije najbližšie, nie či sa jej to vôbec podarí.

Ako?

V strachu a šialenstve!

„Prosím, nie! To nesmiete spraviť!“

„Och!“ Naklonil hlavu. „Už som to spravil.“

„Prečo práve ja?“

„Možno na to prídeš sama.“

„Panebože, *prečo?*“

Odzrazu sa mu zmenil hlas. Znel ako dievčatko, ktoré recituje riekanku.

Nie. To všetko predsa nemohla byť pravda. Carmen privrela oči a v duchu sa modlila, aby sa prebrala z nočnej mory. Z celej hĺbky duše dúfala, že hlas toho chlapa niekam zmizne.

Prosím, Pane Bože. Nech sa ten betón rozpadne na márne kúsky! Nech sa prebudím vo svojej posteli a môžem ísť na druhý deň znovu do práce. Prosím!

Boh ju však nepočul.

Namiesto toho zaregistrovala, ako muž od nej odstúpil, zavrel za sebou kovové dvere, pretiahol reťaz cez kľučku a vyšiel po schodoch.

Cestou ho sprevádzala detská rýmovačka...

Nehnevaj ma, Phillip, už nie,

pri stole sa správaj slušne!

Otec napomína

vážnym hlasom syna.

*Phillip nepočúva vôbec
nič z toho, čo vraví otec.
Ako vždy sa na stoličke hojdá, hádže, myká, kníše.
Phillip, máš zlé spôsoby,
to sa predsa nerobí!*

V tej chvíli Carmen pochopila, kto ju uniesol.

1. ČASŤ

O dva mesiace

Nedeľa 22. mája a pondelok 23. mája

„Svet je v užšom zmysle slova
dosť nebezpečné miesto.
Človeku sa v ňom môže pritrafiť
množstvo hrozných vecí
a často sa aj pritrafí.“

Anna Salterová

